

Andaluština představuje bohatý výčet jazykových regionálních variant autonomního společenství Andalusie, ze kterého jsem se zaměřila na mluvu v oblasti Granada. Nejprve jsem představila samotnou definici pojmu „andaluština“ a poté jsem objasnila pomyslné dělení Andalusie z lingvistického hlediska na západní a východní oblast, kterou reprezentuje Granada. V kontextu andaluštiny jsem charakterizovala granadskou variantu španělštiny ze tří hledisek – foneticko-fonologického, lexikálního a morfosyntaktického. Největší důraz je v práci kladen na první dvě hlediska, protože především ve zvukové stránce a slovní zásobě spočívá její jedinečnost.

Z konkrétních jazykových fenoménů fonetické roviny jsem se v této studii zabývala vokalickým systémem (otevřeností vokálů), velmi diskutovaným tématem v celém španělsky mluvícím světě – *ceceem*, *seseem* a *yeísmem*, dále také různými typy *aspirace*, *neutralizací konsonantů -l/-r*, *ztrátou intervokálních konsonantů -d-, -g-, -r-* a *frikativní výslovností palatálního konsonantu -ch*.

Slovní zásobě, která je výsledkem prolnutí rozmanitých kultur v oblasti Andalusie, jsem věnovala pozornost na základě jejího rozdělení do několika kategorií, kterými jsou: *okcidentalismy*, *orientalismy*, *archaismy*, *arabismy*, *gitanismy* a *deminutiva*.

Morfosyntaktickou rovinou jsem se zabývala poněkud stručněji, protože z tohoto hlediska se andaluská varianta španělštiny od té standardní příliš neliší.

Teoretické poznatky jsem doplnila praktickým materiálem, a to dotazníky a zvukovými nahrávkami spolu s jejich fonetickým přepisem.